

z ženami niso oskrnili, ker so deviški ostali. Oni hodijo za Jagnjetom, kamor koli se poda. Raz. sv. Jan. 14. 1—5. Preljuba solska mladina, ki si moje največje veselje in ki boš, kakor upam, enkrat pri Bogu tudi moj venec, stojte trdno v Gospodu, preljubljeni! Filip. 4. 1. Saj veste, kako se godi, ako vsled hudih nalivov kalna voda črez brege udari in cvetoče senožeti povali! Če tudi pozneje dež travo spira, tako nje ne opere nikdar, da bi se nič več ne poznalo. Spokorne solze nam res grehe zbrisejo in milost božjo zopet pridobijo, a nedolžnosti ne morejo nam povrniti.

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Bizelj 14 fl. 20 kr., Gomilsko 7 fl. 20 kr., Šmarje 8 fl., Kozje 4 fl., Olinje 3 fl., Prevorje 2 fl. 50 kr., Sv. Vid pri Planini 8 fl. 72 kr., Hajdinj 18 fl., Prihova 11 fl. 10 kr.

Gospodarske stvari.

S kmetskega vrta.

(Konec.)

Tukaj vidimo drevo lepe visoke in košate rasti in gostih vej. Jabelka so proti septembru kje že čedalje bolj rdeča, precej debela in bolj kupčaste podobe. Okus jim je posebno sladek in ker je meso in koža še precej trda, vstrajajo dolgo, ako jim le miši in podgane, katere jih posebno ljubijo, ne morejo blizo. Imenujemo jih »močnice« in so vrsta, ki zasluži, da se razširi med ljudstvom.

Sopet je na vrsti drevo lepe rasti, katerega vejé skoraj zakriva gosto listje. Sadje je tudi kupčaste podobe, zelene, po solnčnej strani nekoliko rudečkaste barve ter sladkega okusa. Ker vsled mehke kože ne vstraja zelo dolgo, pripravno je tembolj za mošt, katerega daje precej, pa sladkega, kakor med. Ime mu je: zim-ska javšnica, te zori precej pozno, najbolj o Uršinem.

Blizo zraven je skoraj enako drevo, gostih vej polnih popkov in listja. Teh sadje prišli smo gledat sedaj — prepozno, ker zazorilo je že o Velikem Šmarnu in gotovo so sladka, rumenkasta jabelka otroci že pojeli, njim so najbolj ljuba, zato ker so prva zrela. Vsaj nekaj te vrste dreves bi gotovo primerno bilo pri vsakej hiši, ker dajo zgodaj nekaj prigrizka, ime jim je pa: zgodnja javšnica ali tudi ječmenka.

To-le na pol posušeno in z mehom poraseno drevo je nas s svojim sadjem tudi ukanilo, če so ga pojeli prej, ko smo mi došli. Zorijo namreč med gospojnicami, zato jih tudi gospojnice imenujemo. Škoda, da na les le bolj slabo raste, kajti sad je lepo dišečega duha in prijetno sladkega okusa. Podoba mu je tudi prav mična, precej debelo in kopičasto jabelko ima namreč lepo rumeno rudečkasto pisano suknjo. Da pa mnoga ta drevesa imajo bolj slabo rast, izvira največ od tega, ker se jim pri vsajenji na kamnita tla ni dosti prostorne jame izkopalo, kateri pogrešek v sadjereji se pri našem kmetu še v obče nahaja.

Blizo tu in pogosto na okoli nahajajo se tudi vse hvale vredne vrste: jesenski kos, meč ali ledrarce, katerej obilno razširjanje priporočuje njen jako okusen in trpežen sad, kateri pa nosi ponižno rujavkasto suknjo. Ob enem se toplo priporoča vrsta tu imenovana »trdič«, drobno zimsko jabelko, lepe rudečkaste barve in sladkega okusa. Tudi se pogosto nahajajo razne vrste debelih, zeleno-rujavkastih jabelk kislega okusa, ki so najbolj primerne za kuho v razne juhe itd., pa dajo tudi veliko mošta. Sploh se nahaja še marsikje v kakem kotu dobra vrsta, o katerej se ne ve, odkod izvira, pa z obil-

nim in okusnim sadjem obilno povračuje kmetu trud in prostor, katerega potrebuje.

Videla sva torej, dragi bralec, da še imamo doma in to na visokih hribih, kjer v časih celo pol leta naltava sneg in brije burja, vendar precej sadnega drevja, katerega sadje daje kmetom precejšnjih dohodkov, posebno ob boljših letinah. Seveda toplo želimo, naj bi se našemu kmetu sadje, kolikor mogoče, pomnožilo in v ta namen dobivale se drevesa in cepiči od drugod, kateri našemu obnehu ugajajo in so gledé na rodovitnost in okus vredni razširjanja, pri tem pa ne pozabimo domačih dobrih vrst, katere so nas v naši mladosti že razveseljevale. Najbolje bode, če v vsak kotiček zasadimo kakšno drevo, da bo tako naša zemlja podobna »malemu raj« in sadje z obilnimi prihodki kmetu lajšalo bremena stroškov, sedanji čas na njega naloženih.

Pohorski.

Sejmovi. Dne 29. januarija v Št. Juriji pri Tabru. Dne 1. februarja v Mariboru, Dobovi in v Jurkloštru. Dne 3. februarja v Št. Juriji na Ščavnici, v Jarenini, v Dolu, v Lučanah, na Ptui in v Vidmu. Dne 6. februarja v Gornjem Gradu in v Št. Petru pod Sv. Gorami.

Dopisi.

S Ptuja. (»Slov. pevsko društvo«) v Ptui je v svoji zadnji seji dne 6. januarja 1892 sledeče sklenilo: 1. »Veliki koncert« se bode letos vršil dne 14. avgusta in sicer v Šoštanj v dični Šaleški dolini. Upamo, da bode udeležba izredno velika, ker je lansko leto naš koncert izostal, ker v Šoštanj lahko uporabljemo novo železnico in ker bode marsikomu dana prilika spoznavati krasno Savinjsko in Šaleško dolino. Pele pa se bodo večinoma pesmi, ki so bile za lani odločene: natančnejši vspored koncerta se bode pravočasno naznanil. P. n. gosp. poverjenike pa prosimo, naj skrbé za to, da se bodo jele pesmi takoj vežbati, posebno sedaj v za to jako pripravnih zimskih večerih. Vsa slavna društva opozarjamo na ta naš »Veliki koncert«, ter jih prosimo, naj svoje veselice tako uredijo, da jim bode moč udeležiti se dneva, kateremu je naloga pokazati krasoto in moč slovenske pesmi, kateremu bode naloga zbrati vse slovensko razumništvo, kakor prosti narod v skupno razveseljevanje.

Iz Veržeja. (Bralno društvo.) Naše mlado društvo deluje dovoljno v kratkem času svojega obstanka. Dne 10. januarja t. l. so priredili veselo igro: »Svoji k svojim!«, katera se jim je izvrstno obnesla; čeravno so hoteli imeti to igro samo za poskus, ker še menda v Veržeji nikdar ni kaj enacega bilo. Da-si se veselica ni naznanila okoličanom, vdeležilo se je vendar je mnogo ljudstva, ne samo iz trga, nego tudi iz okolice. Igra se je občinstvu tako dopadla, da se je morala dvakrat predstavljati. Po igri so pa darežljive roke precejšnjo svoto denarja našemu bralnemu društvu podarile, za kar jim tem potom najpristrčneje zahvaljujemo. Posebno se imamo zahvaliti našemu rojaku g. Fr. Tiplič-u, vseučiliščniku v Gradci, ki je ne samo, da je prevzel najtežjo ulogo ter jo izvrstno izpeljal, ampak je tudi djanstveno poučeval igralce, kateri so takrat prvič stopili na oder in izvrstno izpeljali vsak svojo ulogo. Želeti bi bilo, da bi se večkrat kaj enacega priredilo, ker to le vzbudi ljudstvo do večjega rodoljubja. Ob tej veselici je postalo bralno društvo spet za nekaj udov močnejše in le več jih še naj pristopi, da si zamore naročiti več knjig in časnikov. Takim poštenim veselicam se bomo vselej radi pridružili in se držali gesla: »Svoji k svojim!«